

Yasa'nın Tekrarı'na Giriş

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Ysa. 14:12–14, Hez. 28:12–17, Yar. 3:1–7, Yar. 12:1–3, Elç. 7:20–36, Çık. 19:4–8.*

HATIRLAMA METNİ: “Sevmeyen kişi Tanrı’yı tanımaz. Çünkü Tanrı sevgidir” (1. Yuhanna 4:8).

Yasa'nın Tekrarı kitabı elbette bir boşlukta ortaya çıkmadı. Yaşamdaki her şey gibi, Yasa'nın Tekrarı kitabı da bir bağlam içinde oluştu ve yaşamdaki her şeyde olduğu gibi, bu bağlam kitabın ne anlama geldiğinin ve amacının ne olduğunun anlaşılmasında önemli bir rol oynamaktadır.

Bu kitaptan önce pek çok şey yaşandı ve bu yaşananlar o zamanın şartlarını, sadece kitabın kendisini değil, onun bağlamını meydana getiren çevreyi de açıklamaktadır. Tıpkı ön cam sileceklerinin amaç ve işlevlerini otomobil bağlamı dışında anlamamanın zor olacağı gibi, Yasa'nın Tekrarı kitabını da, özellikle konumuzun (Yasa'nın Tekrarı ve mevcut gerçek) ışığında, onun ortaya çıkmasını sağlayan bağlamdan kopararak anlamak zor olurdu.

Birisi Rus yazar Leo Tolstoy'un yaklaşık 1.500 sayfalık Savaş ve Barış kitabını sadece üç günde okumuştur. Ona kitabın ne hakkında olduğu sorulduğunda ise şöyle cevapladı: “Rusya hakkında.”

Yasa'nın Tekrarı kitabına gelmeden önce yaşanmış olan binlerce yıllık tarihi de bir haftanın dersinde işlemek aşağı yukarı aynı şey olurdu. Ancak, önemli noktalara odaklanarak “mevcut gerçek” ile dolu olan bu kitabı en iyi şekilde anlamamız için gerekli olan bağlamı görebiliriz.

*2 Ekim Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Sevilmek İçin Sev

1.Yuhanna 4:8 “Tanrı sevgidir,” diyor. İki sözcükten (Grekçe’de dört) oluşan bu ifade ne kadar basit olsa da, arkasındaki düşünce o kadar derin, o kadar engin ki anlamını kavramakta zorlanıyoruz. İfade Tanrı sever, Tanrı sevgi gösterir veya Tanrı sevginin bir dışavurumudur demiyor, *Tanrı sevgidir* diyor. *Sevgidir* demek, Tanrı’nın kişiliğinin özünün sevgi olduğu anlamına geliyor. Düşkün insanlar olarak, beyinlerimizdeki bu gerçekliği anlamamızı sağlayacak sadece 1,5 kg civarındaki doku ve kimyasallarla, “Tanrı sevgidir” sözünün tam olarak ne anlama geldiğini bütünüyle anlamaya kadir değiliz.

Ancak kesinlikle, bunun çok iyi bir haber olduğunu kavrayacak kadarını anlayabiliriz. İfade, “Tanrı sevgidir” yerine “Tanrı nefretir” veya “Tanrı kindardır” veya “Tanrı umursamazdır” deseydi, O’nun hakkındaki bu açıklama endişe edilmesi gereken bir şey olurdu.

Tanrı’nın sevgi olduğu gerçeği, Tanrı’nın hükümdarlığının, O’nun tüm yaratılışı yönetim biçiminin bu sevginin yansıması olduğu düşüncesini daha iyi anlamamıza yardımcı olmaktadır. Sevgi evrene, belki de kütle çekiminden bile daha çok nüfuz etmektedir. Tanrı bizi sever ve biz de karşılık olarak Tanrı’ya sevmeliyiz (*bkz. Yas. 6:5, Mar. 12:30*).

Yine de sevginin sevgi olması için karşılıksız olarak verilmesi gerekir. Tanrı bizi sevmeye zorlayamaz. Bunu yaptığı an o artık sevgi olmaktan çıkar. Yani, Tanrı gökte ve yerde akıllı ve düşünen varlıkları sevmeye yetisiyle yarattığında, onların karşılık olarak O’nu sevmemeleri olasılığı her zaman vardı. Bazıları sevmeyi ve böylece büyük mücadele dediğimiz şey başladı.

Sevgi ile ilgili olarak aşağıdaki ayetler neden sadece özgür irade ve risk bağlamında anlam ifade ediyorlar? (Yşa. 14:12–14, Hez. 28:12–17, Va. 12:7).

Özellikle, kusursuz Tanrı tarafından kusursuz olarak yaratılmış olmasına rağmen o meleğin, yani Lusifer’in içinde kötülük bulunduğunu gösteren Hezekiel 28:15 ayeti çok aydınlatıcıdır. Bu durumun sebebi, onun en başta o kötülük ile yaratılmış olması değildi. Aksine, sevmeye yetisi ile yaratılmış olan Lusifer gerçek ahlaki özgürlüğe sahipti ve ona verilmiş olan her şeye rağmen (“çeşit çeşit değerli taşla bezenmiştin”) bu meleğe daha fazlasını istedi. Sonrasında olaylar birbirini izledi, ta ki “gökte savaş” çıkana kadar.

Bazı yerlerde emirlerinize uyacak, asla halıyı pisletmeyecek veya mobilyaları dişlemeyecek robot köpekler satın alabilirsiniz. Fakat bu “köpek” ile herhangi bir şekilde anlamlı bir ilişkiye sahip olabilir miydiniz? Cevabınız Tanrı’nın neden O’nu gerçekten sevebilecek varlıklar yaratmak istediğini anlamanıza nasıl yardımcı olur?

Düşüş ve Tufan

Neredeyse her okul çocuğu Isaac Newton'un başına bir elma düştüğünde ve "Buldum!" diye bağırması öyküsünü duymuştur. Newton yer çekimini keşfetmişti. Önemli olan onun kafasına gerçekten bir elmanın düşüp düşmemiş olması değildir (Yer çekimini de bulan o değildi; yere düşen herkes zaten yer çekimini biliyordu). Önemli olan, Newton'un elmayı yere düşüren aynı gücün (yer çekimi) ayı dünyanın etrafında ve dünyayı da güneşin etrafında yörüngede tuttuğu konularındaki büyük kavrayışıdır.

Bu önemliydi çünkü binlerce yıldır pek çok kişi gökyüzünde geçerli olan yasaların yeryüzünde geçerli olan yasalardan farklı olduğuna inanıyordu. Newton bu inancın yanlış olduğunu gösterdi.

Newton'un katkısı doğa yasaları konusunda olsa da, aynı ilke ahlâki yasalar konusunda da geçerlidir. Lusifer'in gökte düşmesine sebep olan da, insanoğlunun yerde düşmesine sebep olan da sevginin doğasında olan aynı özgürlüktü.

Yaratılış 2:16, 17 ve Yaratılış 3:1-7 ayetlerini okuyun. Kusursuz bir ortamda, kusursuz bir Tanrı tarafından yaratılan kusursuz insanlar hakkındaki bu ayetler sevginin doğasında bulunan özgürlüğe dair güçlü hakikati ne şekilde ortaya koyuyorlar?

Düşüş'ten sonra olaylar daha da kötüye gitti, öyle ki Rab insanlar hakkında "aklı fikri hep kötülükte" (*Yar. 6:5*) deme noktasına geldi. Düşünceleri kötüyse, elbette aynı şekilde davranışları da kötüydü. İşler o kadar kötüye gitti ki Rab dünyayı bir Tufan'la imha etti. Bu, bir anlamda yeniden başlamak için bir şans, bir tür ikinci yaratılıştı. Ne var ki, Babil Kulesi öyküsünün gösterdiği üzere (*Yar. 11:1-9*), insanlık hâlâ Tanrı'ya meydan okuma niyetindeydi. "Kule kısmen tamamlanmıştı, bir bölümü inşa edenler için bir yaşam yeri olarak ayrılmıştı. Diğer bölümleri görkemli bir şekilde döşenmiş ve süslenmiş, diğer putlara adanmıştı. İnsanlar başarıları için sevindiler ve gümüşten ve altından tanrılarını övdüler. Kendilerini göğün ve yerin Hükümdarı'na karşı konumlandılar." Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s.119. Böylece, Tanrı onların dillerini karıştırmakla kalmadı, aynı zamanda düşmüş ırkı da yeryüzüne dağıttı.

Gün boyunca düşündüklerinizi kafanızda not alın. Bu, kendi kalbinizin durumu hakkında size ne öğretiyor?

Avram'ın Çağrısı

Avram (daha sonra İbrahim oldu) ilk olarak Yaratılış 11. bölümde, Babil'in dağıtılmasından hemen sonraki soy kaydında ortaya çıkıyor.

Yaratılış 12:1–3 ayetlerindeki, Tanrı'nın Avram'a çağrısını okuyun. Bugün, çarmıhtan, İsa'nın ölümünden ve müjdenin yayılmasından sonra geriye baktığımızda Tanrı'nın Avram aracılığıyla verdiği vaatleri nasıl anlıyoruz?

Elçi Pavlus yüzyıllar sonra, Galatyalılar'ın sapkınlığıyla uğraşmaya çalışırken onlara İbrahim'in çağrısını işaret ederek, onu Tanrı'nın her zamanki niyetinin erken bir ifadesi olarak göstermişti: Dünyaya müjde. “Öyleyse şunu bilin ki, İbrahim'in gerçek oğulları iman edenlerdir. Kutsal Yazı, Tanrı'nın öteki ulusları imanlarına göre aklayacağını önceden görerek İbrahim'e, 'Bütün uluslar senin aracılığınla kutsanacak' müjdesini önceden verdi. Böylece iman edenler, iman etmiş olan İbrahim'le birlikte kutsanırlar” (*Gal. 3:7-9*).

İbrahim'in çağrısı ilk olarak Yaratılış 12. bölümde ifade edilmişti. Yaratılış kitabının buradan sonrası çoğunlukla onun kanından gelenlerin, bir işlevsiz evladın ardından diğerinin, darmadağın bir ailenin ardından öbürünün ortaya çıkışı hakkındadır. Buna rağmen vaat sonunda onlar aracılığıyla yerine getirilecek ve Musa'nın çağrısı ile çok önemli bir noktaya erişecekti.

Elçilerin İşleri 7:20–36 ayetlerinde, şehit İstefanos'un Musa ve Çıkış hakkındaki betimlemesini okuyun. Bu, Tanrı'nın İbrahim'e en başta vermiş olduğu vaade nasıl uymaktadır?

Cehalet, yanılğı ve gerçek hakkında genel bir bilgi eksikliğine batmış bir dünyada (üç bin yıldan uzun bir zamanda işler pek de değişmedi, öyle değil mi?) Rab bir halkı, Kendi halkını, İbrahim'in soyunu Mısır'dan çıkmaya çağırdı. Rab, onlarda sadece gerçeğin bilgisini, yani Kendi hakkındaki, Yahve ve kurtuluş planı hakkındaki bilgiyi korumayı amaçlamıyordu, bu bilgiyi dünyanın kalanına yaymalarını da istiyordu.

Bugün Yedinci Gün Adventistleri olarak dünyanın geri kalanıyla ilişkide kendimizi nasıl görüyoruz? Yani, bizimle eski İsrail arasında hangi benzerlikler var? Daha da önemlisi, bu benzerlik her birimizin üzerine kişisel olarak hangi sorumluluğu yükliyor?

Sina'daki Antlaşma

Mısır'da kapı sövelerindeki kandan Kızıl Deniz'deki olaya kadar Çıkış ve yol açtıkları ne büyük bir tecrübedir! Bu olayları yaşayanların üzerinde bir etki bıraktığına şüphe yok. (Mısır'da ilk doğan çocuklardan denizde can veren askerlere kadar, Tanrı onları adil bir şekilde yargılayacaktır.) Rab'bin söylediği gibi: "Mısırlılar'a ne yaptığımı, sizi nasıl kartal kanatları üzerinde taşıyarak yanıma getirdiğimi gördünüz" (*Çık. 19:4*).

Rab neden bu müthiş ve dramatik kurtuluşu gerçekleştirdi, gerçekten bir ulusu diğer bir ulustan çıkardı? Ya da Musa'nın da onlara dediği gibi: "Hiçbir tanrı Tanrınız RAB'bin Mısır'da gözlerinizin önünde sizin için yaptığı gibi denemelerle, belirtilerle, şaşılabilir işlerle, savaşla, güçlü ve kudretli elle, büyük ve ürkütücü olaylarla gidip başka bir ulustan kendine bir ulus almaya kalkıştı mı?" (*Yas. 4:34*).

Çıkış 19:4-8 ayetlerini okuyun. Rab neden halkı Mısır'dan çıkmaya çağırdı?

Bu kadar basitti. Tanrı onları, ataları İbrahim, İshak ve Yakup'un soyunu çıkmaya çağırıyordu. Rab bu soy ile antlaşmasını yaptı ve onlara "bütün uluslar içinde öz halkım olursunuz. Çünkü yeryüzünün tümü benimdir" dedi (*Çık. 19:5*). Antlaşmanın merkezi bu ilişkiydi.

Bu "öz halk" (*segullab*) kavramı kolayca yanlış anlaşılabilir (ve öyle de oldu). Onların özel oluşları, özünde, doğaları gereği kutsal ve doğru olan bir şeyden ileri gelmiyordu. Bunun sebebi, Tanrı'nın onlara vermiş olduğu lütfu ve bahşettiği harika gerçeklerdi. Onlar bu gerçekleri takip etmeli ve bir "kâhinler krallığı" olarak dünyaya yaymalıydılar.

Tanrı ardından onlara antlaşmanın bazı şartlarını (tabiri caizse onların üzerine düşen sorumlulukları), yani On Emir'i de bildirdi ve bu antlaşma onaylanmış oldu. Yeni yapılmış bir sunağın üstüne sunuların kanını serpen Musa "antlaşma kitabını alıp halka okudu." (*Çık. 24:7*) İnsanlar itaat edebileceklerini bir kez daha ilan ettiler.

"Musa, Kutsal Yasa'nın her buyruğunu bütün halka bildirdikten sonra su, al yapağı, mercanköşkotu ile danaların ve tekelerin kanını alıp hem kitabın hem de bütün halkın üzerine serpti. 'Tanrı'nın uymanızı buyurduğu antlaşmanın kanı budur' dedi" (*İbr. 9:19, 20*). Kan neyi ifade ediyor ve neden bugün bizim için bile çok önemlidir?

Döneklik ve Cezası

“RAB’bin söylediği her Őeyi yapacağız” (*Çık. 19:8, ayrıca bkz. Çık. 24:3, 24:7*). İnsanların bu sözleri her söylediklerinde ciddi olduklarına Şüphe yok, fakat maalesef kutsal tarih davranışlarının defalarca bu sözlerle çeliştini göstermektedir. Seçilmiş halk olmalarına rağmen, Rab ile özgürce antlaşma yapmış olmalarına rağmen, anlaşmalarının gereğini yerine getirmediler ve bu aslında tek bir Şeye bağlıydı.

İsrail için antlaşmadaki hayati unsur neydi? (*Çık. 19:4, 5*).

O zamanlar Tanrı’ya itaat, O’nun yasasını tutma çağırısı bugün olduğundan daha fazla yasacılık değildi (*bkz. Mat. 7:24–27; Yu. 14:15; Yak. 2:20; Rom. 6:11, 12*) fakat İsraililer yine de anlaşmalarının gereklerini yerine getirmekte defalarca başarısız oldular.

Aslında, ilk zamanlarda, Sina dağının hemen yanındayken bile döneklik etmeye başlamışlardı (*bkz. Çık. 32:1-6*). Maalesef sadakatsizlik istisna olmaksızın çıkıp bir standart haline geldi ve bu sebeple kolayca Vaat Edilmiş Ülke’ye girmek yerine 40 yıl boyunca çölde dolaştılar.

Çölde Sayım 14:28–35 ayetlerini okuyun. Rab’bin yapmalarını söylemiş olduğu Şeye güvenmeyi reddettikleri için ulusa kesilen ceza neydi?

O zaman da, bugün olduğu gibi itaatsizliğin sebebi genellikle doğrudan bir isyan değil (fakat bunun olduğu zamanlar da olur), Tanrı’nın bize söylediklerine güvenmemektir. İsrail için bu günahı daha çirkin hale getiren gerçek, Tanrı’nın da söylediği üzere, bu adamların hepsinin “yüceliğimi, Mısır’da ve çölde gösterdiğim belirtileri görüp de beni on kez sınanan” kişiler olmalarıydı (*Say. 14:22*). Gördükleri ve tecrübe ettikleri her Şeye ve Tanrı’nın başarılı olacaklarına dair vaatlerine rağmen, Rab’be itaat etmeyi ve ülkeyi almayı reddettiler (*Say. 13– Say. 14*).

Yukarıda söylenen, itaatsizliğin genelde Tanrı’nın bize söylediklerine güvenmemekten kaynaklandığı konusunda düşünün. Bu neden doğru ve biz gerçekten Tanrı’ya daha fazla güvenmeyi nasıl öğrenebiliriz?

EK ÇALIŞMA: Tanrı'nın sevgi olması kavramıyla ilgili, bir Yedinci Gün Adventisti tarafından yazılmış, büyük mücadele teması üzerinde daha derin ve iyi düşünülmüş bir çalışma için, John Peckham'ın *Theodicy of Love: Cosmic Conflict and the Problem of Evil* (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2018) kitabına bakın. Bu çalışmanın Adventist olmayan bir yayınevi tarafından basılmış olması, iyi Kutsal Kitap araştırmacılığının Kutsal Yazılar'da resmedilen büyük mücadele gerçekliğini nasıl ortaya koyabileceğini göstermektedir.

“Kısaca, (doğru şekilde anlaşıldığında) Tanrı'nın sevgisinin evrensel bir ihtilafın merkezinde yer aldığına, Tanrı'nın sevgi taahhüdünün O'nun kötülüğe izin vermesi için yeterli ahlaki sebep oluşturduğuna ve ilahi takdirin taahhüdün antlaşmaya dayanan kuralları dahilinde işlediğinin anlaşılması açısından çok önemli sonuçlar doğurduğuna inanıyorum.”—John C. Peckham, *Theodicy of Love: Cosmic Conflict and the Problem of Evil* (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2018), s. 4.

“İsrail'in Kenan ülkesine kırk yıl boyunca girmemesi hükmü Musa'yla Harun ve Kalev'le Yeşu için acı bir hayal kırıklığıydı; ancak ilahî kararı söylenmeden kabul ettiler. Fakat Allah'ın kendilerine davranışından şikâyetçi olan ve Mısır'a döनेceklerini söyleyenler, küçümsedikleri bereketler ellerinden alındığında büyük feryatla ağlayıp yas tuttular. Boş yere şikâyet etmişlerdi, şimdi ise Allah onlara ağlamak için bir neden vermişti. Günahları tam ve doğru bir şekilde kendilerine gösterildiğinde onun için yas tutsalardı bu hüküm verilmezdi; fakat onlar yargıya ağladılar; üzüntüleri pişmanlıktan kaynaklanmıyordu ve haklarında verilen hükmün kalkmasını sağlayamazdı.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*; s. 392.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Özgür irade ve sevgi konusunu tartışın. Sevginin sevgi olması için neden özgürce verilmesi gerekir? Dünyadaki tüm acılar göz önüne alındığında, bazıları sevginin buna değmediğini iddia edebilir. Bu itirazı nasıl cevapladınız?
- ❷ İtaat Kutsal Kitap'ta bu kadar merkezi bir yere sahipse, yasacılık nedir? Hangi etmenler Tanrı'ya, O'nun Sözü'ne ve emirlerine bağlılık çabasını yasacılık tuzağına çevirebilir?
- ❸ Salı gününün dersinin sonunda, İsrail ve Yedinci Gün Adventist kilisesi arasındaki benzerlikler hakkında sorulmuş olan soruyu sınıfta tartışın. Bu benzerlikler nelerdir ve neden onlarla ilgilenmiyoruz?